

εικόνα μου, ακολουθουμένην ὑπὸ ἔτι μᾶλλον μεμαραμένων σκέψεων.

Ἄλλὰ δὲν εἶμαι ἐκ τῶν πραγματικῶν συγγραφέων σας ὅπως κατασωτεύσω τὸ ὀλίγον τάλαντόν μου, διὰ νὰ σοὶ διηγηθῶ λεπτομερῶς τὸ ἰοῦτο ἄντικείμενον.

Ὁ βαρώνος Ἰωάννης τῆ Σαβίνης.

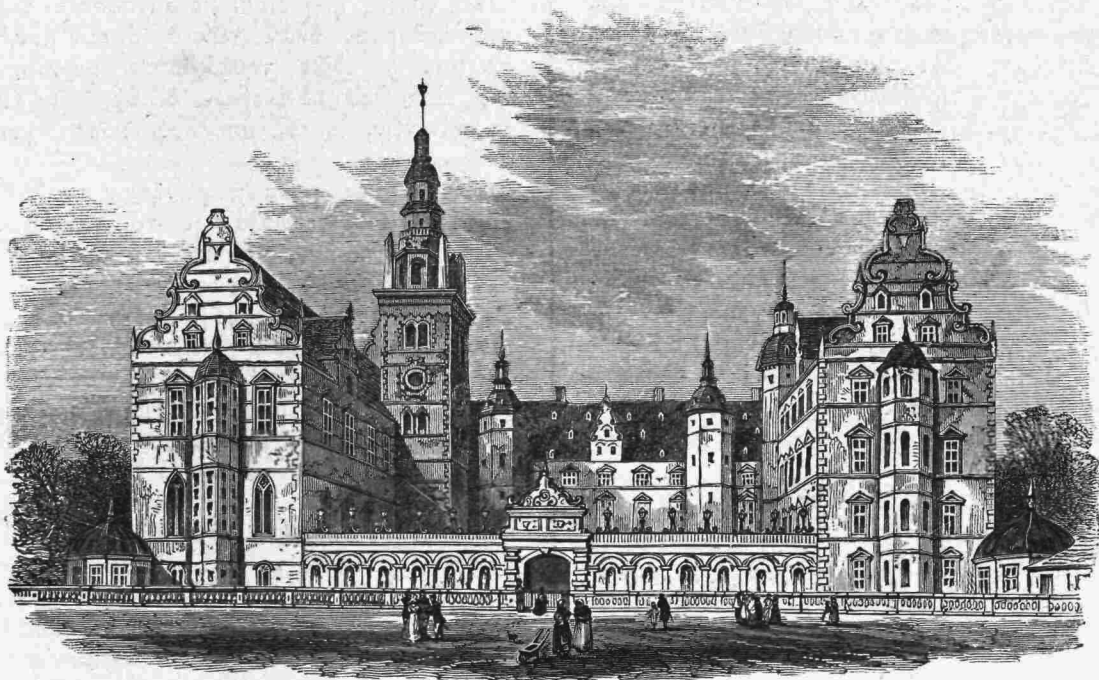
Κάτταρον, 30 Ἀπριλίου 1877.

Τὸ προεῖδον. Ἐθυμώσατε καὶ διὰ τὴν ἐξομολόγησίν μου καὶ διὰ τὴν εἰλικρίνειάν μου. Λησμονεῖτε ὅτι ὑμεῖς ἢ ἴδια μὲ ἠναγκάσατε νὰ σὰς ὁμολογήσω τὰ πάντα—καὶ τώρα δὲν μοὶ ἀποκρίνεσθε.—Τί σημαίνει ἡ σιωπὴ αὐτῆ!.. Πρὸ αἰωνιότητος πολιορκῶ τὸ θυρίδιον τοῦ ταχυδρομείου καὶ θὰ ἐξέπληξα τὸν ὑπάλληλον ὅστις μὲ πιστεύει τρελὸν—καὶ ὅστις θὰ ἐρωτᾷ ἑαυτόν : πῶς νὰ προειδοποιήσω

τὴν ἀστυνομίαν περὶ τῆς καταστροφῆς, τῆς πρὸ πολλοῦ ἤδη προσμενομένης ;

Εἶναι γελοῖον ἀληθῶς, πόσον ἐπιθυμῶ νὰ λαμβάνω τὰ ἄσχημα ὀρνιθοσκαλίσματά σας, πόσον διψῶ τὸ ἄρωμα τοῦ ἴου ὅπερ ἐκχέουσιν αἱ ἐπιστολαὶ σας, ποῖαν μεγάλην καὶ ἀκατανίκητον ἀνάγκην ἔχω νὰ λικνίζω τὴν λύπην μου μὲ τὰς ἰδιοτροπίας σας, μὲ τὰ ὄνειροπολήματά σας, μ' ὅλην αὐτὴν τὴν ὠραίαν φλυαρίαν, ἣτις μὲ θέλγει καὶ μὲ περικαλύπτει διὰ νέας καὶ μαγνητικῆς ἀτμοσφαίρας.

Πρὸ αἰῶνος δὲν μοὶ ἐγράψατε, καὶ ὅλον αὐτὸν τὸν καιρὸν τὸν διηλθον ἐρωτῶν ἑμαυτόν : Ποία εἶναι ἡ Σαβίνη καὶ πῶς εἶναι ; Εἶναι κοντὴ ἢ ὑψηλὴ ; μελαγχροινὴ ἢ ξανθὴ ; . . . Καὶ εἶπον κατ' ἑμαυτόν : Ἐχει μεγάλους παιδικούς σοβαρούς καὶ μελαγχολικούς ὀφθαλμούς, ἐν ᾧ τὸ ροδινὸν καὶ φιλόγελων στόμα τῆς προσκαλεῖ τὸ φίλημα. — Ὅλον τὸ σῶμά της εἶναι ζυμωμένον μὲ ἀντιφάσεις, ἐὰν ἐν τούτοις εἶν' ἀληθές ὅτι «τὸ ὕφος εἶν' ὁ ἄνθρωπος.»—Δὲν ἐκπλήττεσθε διότι δὲν σὰς ἐρωτῶ ἐὰν

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΑΣ

εἶσθε κόρη ἢ χήρα ; — Ἄρκεῖ νὰ μάθω ὅτι εἶσθε ἐλευθέρη. Αὐτὸ εἶναι πᾶν ὅ,τι μοὶ ἀναγκαῖο.

Προσφιλὴς μικρὰ φιλάρεσκος! Ἴψατε λοιπὸν τὴν προσωπίδα ἐπὶ τέλους καὶ εἰπέτε μοὶ τὸ ὄνομα τοῦ παρηγόρου ἀγγέλου μου . . . Διότι σὰς ὁμολογῶ ὅτι μὲ παρηγορήσατε.—Ἦτο μεγάλη δι' ἐμὲ εὐεργεσία, μεγάλη ἀπελευθέρωσις, τὸ νὰ σὰς διηγηθῶ τὴν γένεσιν τῆς δυστυχίας μου, καὶ δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι προσεβλήθητε ἐκ τούτου ἢ μήπως τὸ ἐνδιαφέρον σας ἐσβέσθη πρὸ τούτου ἀδυναμίας ; — Σὰς ἔκαμα νὰ περιφρονῆτε τὸν ἄνθρωπον ἄξιον νὰ κλαίῃ τὸ ἰοῦτο παρελθόν ;

Ὁ Θεὸς οἶδε διατί, ἀλλ' ἀφ' ὅτου περιμένω μετὰ τῆς ἀνυπομονησίας τὴν ἐπιστολήν σας, μὲ φαίνεται ὅτι οἱ βρυκόλακες τοῦ παρελθόντος τούτου μοὶ ἐμφανίζονται ὀλιγώτερον, ὅτι ὠχρῶσι, ὁ δὲ ὀρμητικὸς, σκληρὸς καὶ ἐκνευρισμένος πόθος ὅστις πρὸ ὀλίγου μὲ κατεβίβρωσκεν, ἀλλάσσει φύσιν καὶ πλημμυρεῖ τὴν ψυχὴν μου διὰ νέου ἀφανοῦς ἀτμοῦ, δι' ἄγνοῦ αἰσθήματος ὁμοίου πρὸς ἐκεῖνο ὅπερ ἐγνώρισά ποτε κατὰ τὸν εὐτυχέστατον καιρὸν, καθ' ὃν ὁ πρῶτος ἔρωσ ἠγγίσε τὴν καρδίαν μου.

Σήμερον, πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξιν, ἐσκέφθην διὰ τὴν αὐρίον, ἐν ᾧ μέχρι τοῦδε τὸ παρελθὸν κατέτρωγε τὸ παρόν. Τὸ αἰσθάνομαι, πρέπει νὰ κάμω τι διὰ νὰ γείνω ἄξιος τοῦ ἔρωτος τούτου, δι' οὗ τοσοῦτον γενναιοδῶρως μ' ἐπληρώσατε, ἐμὲ τὸν ἀνάξιον. Διότι καὶ ἐὰν ἐδύναμην μάλιστα ν' ἀγαπήσω εἰσέτι, ἐὰν τὸ βλέμμα σας ἐδύνατο ν' ἀναχρυσώσῃ τὴν ζωὴν μου, καὶ ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν μεμαραμένην καρδίαν μου τὰ φλογερὰ χρώματα νέου ἔρωτος—δὲν εἶσθε ἐξ ἐκείνων αἵτινες τοῦτο μόνον ζητοῦσιν ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἐκλογῆς των : τὸ νὰ γνωρίζῃ ν' ἀγαπᾷ.

Δὲν εἶν' ἀλήθεια ὅτι σὰς γνωρίζω ;—Ἄλλ' ὅσον περισσότερον σὰς γνωρίζω, τόσοον περισσότερον ἐρυθριῶ δι' ἑμαυτόν καὶ βαθεῖα ἀποθάρρυνσις μὲ καταλαμβάνει. Ἐὰν ἐπετύγχανον νὰ νικήσω τοὺς διαφιλονεικοῦντας τὴν ψυχὴν μου δαίμονας, τοῦτο δὲν θὰ ὠφείλετο εἰς ἐμὲ, ἀλλὰ κάλλιστα εἰς σὰς, Σαβίνη . . . Αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν ὡσεὶ τὸν Δαυὶδ μαχόμενον κατὰ τοῦ Γολιάθ : εἰς ἄγγελος ὁδηγεῖ τὸν βραχιόνά μου.